

En spansk Hest og dens Afkom i Sønder Farup.

Af Gaardejer **Guttorm Sørensen** i Tange.

INDTIL omtrent Aar 1900, maaske et Par Aar efter, laa der i Sønder Farup By, nogle Agre ovre fra Vejen og Vest for denne, hvor den drejer mod Syd ned mod Vester Vedsted, en gammel Gaard; den var saa lav og gammel, at enhver vejfarende maatte lægge Mærke til den, og tilmed skilte den sig om Sommeren fra andre Gaarde her paa Egnen ved, at man saa grønne Humleranker vokse langs ad hvide snoede Halmbaand op over Taget. I denne Gaard boede gennem mange Aar gamle Ove Thøstesens; han var, da jeg kendte ham, fra midt i Tredserne til ind i Halvfjerdserne, en Mand paa 70—80 Aar og maa altsaa selv have oplevet det, her fortælles.

I denne Gaard, der nu er jævnet med Jorden, var der en Hestestamme, der nedstammede fra Spaniolerne; dette skal ifølge Ove Thøstesens Fortælling (opgivet af en endnu levende Datter) være gaaet til paa følgende Maade: Da Spaniolerne over Hals og Hoved rykkede ud af Landet, laa der en Nat en Deling indkvarteret i Sønder Farup og deraf flere der i Gaarden; men om Morgenen, da de kom op, var en af Hestene kommen løs og var kommen ud. Der blev ledt rundt i Byen efter den, men den var ikke til at finde, og da Vejret var tykt og taaget, opgav de hurtigt Eftersøgningen og tog, eller fik, en skimlet Hest af Gaardens i Stedet for. Den bortkomne Hest fandtes hen paa

Dagen oppe paa Sønder Farup Udovre, og fra den nedstammede som før nævnt Gaardens Hestebestand, indtil den sidste Følhopper af Stammen døde 1898 eller 99.

O. Thøstesens Heste var alle, saa længe jeg husker tilbage, af en kraftig, ren, stærk mørkebrun Kulør, hvilken de efterhaanden kan have faaet efter de dengang næsten altid brune jydsk Hingstestammer, de er bleven blandet med. Spaniolernes Heste var sorte (jfr. Kammerherre Stemanns Afhandling om spansk og fransk Indkvartering i Ribe i 1808 i „Fra Ribe Amt“ 1908 pg. 9). De var mellemstore, snarere lidt under Mellemstørrelse og havde nedarvet den stærkt krummede Næse (ramsknæsedede), den lange, velbøjede og smidige Hals, den lige Ryg og Kryds og de glathaarede, ikke særlig svære, men kraftige og rene Ben med gode Hove og en god og kraftig Bevægelse. Det spanske Blod var gennem de mange Aar og Slægtled vedblevet at være synligt i deres Præg, hvilket tyder paa, at Stamdyret maa have været af gammel og højt forædlet Slægt eller Race og af ualmindelig Nedarvningsevne. Den sidste af Stammen, en 2-aars Vallak, var fremstillet ved Grænsen i Foraaret 1900 som Afkom efter A. O. Lindbergs røde Hingst; den var som de andre mørkebrun og havde endnu det spanske Præg, den krumme Næseryg og den lange, velbøjede Hals.

De for nogle Aar siden levende ældre Mænd, der nu alle er borte, kendte næsten alle tildels det ovenfor fortalte; af de nulevende kender kun faa det, og naar det næste Slægtled kommer, kender maaske ikke en eneste Mand i Sønder Farup noget til denne Hestestammes Historie.
